

henfigtismæssigt; men jeg troer ogsaa, at dette Landmandsindbøde har stor Betydning for Landet, og de Omkostninger, der ere forbundne dermed, indskrænke sig ikke til dette Tusinde Rigsdaler, men der er mange andre, som Deeltagerne komme til at udrede, og man kan derfor ikke undre sig over, at Udvalgets Fleertal har kunnet gaae ind paa at foreslaae dette Tusinde Rigsdaler bevilget. — Der er endnu blot et enkelt Punkt, som jeg vil tillade mig at omtale, det er nemlig Forslaget om kun at bevilge Præsten ved Sindssygeanstalten ved Aarhus 100 Rbd. Tillæg istedetfor 200 Rbd. Det forekommer mig, at den Omstændighed, at man tidligere saa rigeligt har godtgjort hans Uleilighed, som ikke bestaaer i Andet, end at han, naar han er i Nærheden af Sindssygeanstalten, nemlig ved sin Sognekirke, da tager hen til Anstalten og der gjen tager den samme Prædiken, som han har holdt i Sognekirken, ikke kan være nogen Grund til at bevilge ham dette Tillæg af 200 Rbd.; det forekommer at være meget rigeligt, naar han til de 300 Rbd., som han iforveien har, faaer et Tillæg af 100 Rbd. for den Forgølse i Arbejde, han faaer ved at maatte prædike hver Søndag istedetfor hveranden Søndag. Det forekommer mig, at dette Tillæg er passende, hvorfor jeg vil raade det ærede Thing til at gaae ind derpaa, især da man jo vel maa erindre, at han har fri Befordring til og fra Stedet.

**Sjæbning:** Den ærede Ordfører har allerede gjort opmærksom paa, at man i Udvalget ikke havde været imod at stille til Ministerens Raadighed de Midler, som begjæres til Bygning og Udstyring af to Fartøier til Fiskeriet paa Øhbet. Det er, hvad mig angaaer, ikke fordi jeg i mindste Maade troer, at denne Foranstaltning vil være heldige Frugter; jeg troer tværtimod, at det berøer paa en Misforstaaelse, naar man antager, at denne Sag kan drives saaledes, at der kan komme Noget ud af den, men naar jeg desuagtet er kommen til at deeltage i at stemme for Midlerne, er det, fordi jeg veed, at man ved alle den Slags Sager kun bliver klog af Erfaring; man bliver ved at troe paa Muligheden af at kunne udrette Noget i den Henseende, indtil

man har seet, at man trods Regjeringens Indblanding dog ikke formaaer Noget. Det har viist sig overalt, at det ikke er alene i Udstyringen af Fartøiet, at Forretningen ligger, men at der nødvendigvis bæg denne, hvis der skal komme Noget ud deraf, maa staae en stor Bedrift, en Capital. Det er et meget smukt Haab, om man kunde tænke sig, at Foranstaltningerne til Fiskeriets Fremme kunde ordnes saaledes, at Mandskabet, der arbejder for Entreprenuren i denne Retning, kunde have et nogenlunde taaleligt Erhverv. Men jeg troer, man bestræber sig forgæves i den Henseende. Her tillands hæver Fiskeriet sig ikke, fordi der indtil Dato er for lidt Capital tilstede for at give sig af med en Industri, der kræver meget bethdelige Opoffrelser, fordi der behøves en Sjendskab til disse Forretninger, som endnu ikke er kommet frem, og Lyst til at vove Noget fra Begyndelsen af, for at bringe Binding ind. Man har paa mange Steder drevet disse Fiskerier ved kunstige Midler og med store Opoffrelser; man har opmuntret dem for at holde dem vedlige, og dog ere de faldne sammen, naar de Betingelser, som ikke vare maritime, men kommercielle, som ikke havde Noget at gjøre med Søfarten, men med Handelen, faldt bort. Hvorfor ville vi endnu længe ikke her i Landet komme til at vove os ud i Forretninger af denne Art? Fordi vi i en lang foregaaende Narvælle have taget saa rundeligt til Statens Forbrug, at der er blevet meget lidt Capital opparet paa den private Haand. Der er overordentlig lidt Capital tilstede i dette Land; selv i Forhold til vor Hovedindustri, Agerbruget, er der endnu for lidt tilstede. Saalænge Capitalen ikke er tilstede i Overmaal, vil den ikke begive sig ud paa disse Foretagender, og naar der er en Mængde saglyndige Folk paa forskjellige Steder, som kaste Blikket udover Havet og sige: Her ligge store Rigdomme; hvorfor skulle vi ikke benytte dem? og de derpaa henvende sig til Regjeringen for at faa dens Hjælp til at heve disse Rigdomme op af Havet, da er det efter min Erfaring kun, fordi de see Sagen med Duskets Blis og ikke med Eftertankens. Hvorfor vove de sig ikke selv ud? Fordi de Intet have at vove. Naar man siger, at Fiskerleierne, som skulle give sig